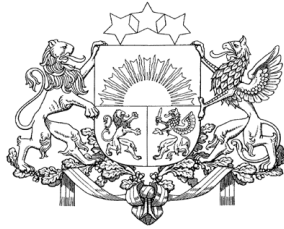

Publicētais numurs	:	C-87/24
Dokumenta numurs	:	1
Reģistra numurs	:	1281887
Iesniegšanas datums	:	02/02/2024
Reģistrēšanas reģistrā datums	:	02/02/2024
Dokumenta veids	:	Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

	:	Dokuments
Iesniegšanas, kas veikta, izmantojot e-Curia, numurs	:	DC200654
Datnes numurs	:	1
Iesniedzējs	:	Aumeistere Dace (J360995)

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A43004420
(pievienota lieta Nr.A43004520)
A43-0002-24/19

LĒMUMS

Rīgā

2024.gada 3.janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Karina Krastiņa,
tiesneši Una Mihailova un Ojārs Priedītis,

rakstveida procesā izskatot administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz AS “Gasco” un AS “Conexus Baltic Grid” pieteikumiem par Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas padomes 2020.gada 20.augusta lēmuma Nr.109 “Par kapitāla atdeves likmi dabasgāzes pārvades sistēmas, dabasgāzes sadales sistēmas un dabasgāzes uzglabāšanas pakalpojumu tarifu projekta aprēķināšanai” (prot.Nr.35, 8.p.) atcelšanu,

konstatēja

I

Pamatlietas priekšmets un fakti, kuriem ir nozīme lietā

[1] Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija 2020.gada 20.augustā pieņēma lēmumu Nr.109 “Par kapitāla atdeves likmi dabasgāzes pārvades sistēmas, dabasgāzes sadales sistēmas un dabasgāzes uzglabāšanas pakalpojumu tarifu projekta aprēķināšanai” (prot.Nr.35, 8.p.) (turpmāk – Lēmums).

Lēmuma izdošanas brīdī pieteicēja AS “Gasco” bija dabasgāzes sadales sistēmas operators Latvijā un pieteicēja AS “Conexus Baltic Grid” bija dabasgāzes pārvades sistēmas un uzglabāšanas operators Latvijā.

[2] Saskaņā ar likuma “Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem” (šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā, kas bija spēkā Lēmuma izdošanas laikā) 7.panta otro daļu Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija (turpmāk –

regulators) ir institucionāli un funkcionāli neatkarīgs, pilntiesīgs, autonomš publisko tiesību subjekts un patstāvīgs sava likumā apstiprinātā budžeta izpildē. Saskaņā ar likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 7.panta sesto daļu regulators ir atvasināta publisko tiesību juridiskā persona.

Atbilstoši minētā likuma 2.panta otrajai un ceturtajai daļai, 6.panta pirmajai daļai un Ministru kabineta 2009.gada 27.oktobra noteikumu Nr.1227 "Noteikumi par regulējamiem sabiedrisko pakalpojumu veidiem" (redakcijā, kas ir spēkā no 2020.gada 1.jūlija) 4.punktam viens no regulatora pienākumiem ir regulēt sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu dabasgāzes apgādē.

Atbilstoši likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 6.panta otrajai daļai regulators tam ar likumu nodotās funkcijas pilda patstāvīgi un savas kompetences ietvaros patstāvīgi pieņem lēmumus un izdod administratīvus aktus, kas ir saistoši konkrētiem sabiedrisko pakalpojumu sniedzējiem.

Likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 9.panta pirmās daļas 2.punkts paredz, ka regulators nosaka tarifu vai tarifu augšējās robežas aprēķināšanas un noteikšanas metodiku, kā arī tarifu vai tarifu augšējās robežas piemērošanas kārtību, ja nozares speciālie likumi neparedz citus tarifu noteikšanas principus.

[3] 2020.gada 20.augustā regulators pieņēma Lēmumu, ar kuru noteikta kapitāla atdeves likme dabasgāzes pārvades sistēmas, dabasgāzes sadales sistēmas un dabasgāzes uzglabāšanas pakalpojumu tarifu projekta, kura spēkā stāšanās datums plānots 2021.gadā, aprēķināšanai.

Lēmumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[3.1] Saskaņā ar regulatora padomes 2018.gada 13.augusta lēmuma Nr.1/23 "Kapitāla atdeves likmes aprēķināšanas metodika" (turpmāk – Metodika), kas grozīta ar regulatora padomes 2019.gada 22.augusta lēmuma Nr.1/12 "Grozījumi Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas 2018.gada 13.augusta lēmumā Nr.1/23 "Kapitāla atdeves likmes aprēķināšanas metodika" (turpmāk – Metodikas Grozījumi), 9.¹ punkta 1.apakšpunktu dabasgāzes pārvades sistēmas operators, dabasgāzes sadales sistēmas operators un dabasgāzes uzglabāšanas sistēmas operators vidējo svērto kapitāla atdeves likmi piemēro reālā izteiksmē.

Metodikas 4.punkta 2.apakšpunkts noteic formulu, pēc kādas aprēķināma vidējā svērtā kapitāla atdeves likme reālā izteiksmē.

[3.2] Aprēķinot pašu kapitāla atdeves likmi saskaņā ar Metodikas 5.punktu, aizņemtā kapitāla atdeves likmi saskaņā ar Metodikas 7.punktu, uzņēmumu ienākuma nodokļa likmi saskaņā ar Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 3.panta pirmo daļu un patēriņa cenu gada vidējo (janvāris–decembris) pārmaiņu piecu iepriekšējo kalendāro gadu vidējo vērtību, izmantojot Latvijas Centrālās statistikas pārvaldes apkopotos datus, regulators noteica, ka:

komersantam, kurš, pēc pēdējā pieejamā gada pārskata datiem, atbilst mikrouzņēmumu vai mazo uzņēmumu kategorijai, kapitāla atdeves likme ir 4,37% apmērā;

komersantam, kurš, pēc pēdējā pieejamā gada pārskata datiem, atbilst vidējo uzņēmumu vai lielāku uzņēmumu kategorijai, kapitāla atdeves likme ir 2,65% apmērā.

[3.3] Noteiktās kapitāla atdeves likmes atbilst vidējo uzņēmumu vai lielāku uzņēmumu kategorijai, saskan ar situāciju finanšu tirgos un adekvāti novērtē finansējuma piesaistes riskus, tādējādi nodrošinot iespēju dabasgāzes pārvades sistēmas operatoram, dabasgāzes sadales sistēmas operatoram un dabasgāzes uzglabāšanas sistēmas operatoram finansēt aizņēmumus, ieguldīt dabasgāzes sistēmas atjaunošanā un attīstībā, kā arī gūt samērīgu peļņu, vienlaikus nodrošinot lietotājiem iespēju saņemt nepārtrauktus, drošus un kvalitatīvus sabiedriskos pakalpojumus, kuru tarifi (cenas) atbilst ekonomiski pamatotām izmaksām.

[4] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja AS "Gaso" vērsās Administratīvajā apgabaltiesā ar pieteikumu par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Regulators, nosakot kritērijus, kas tiek izmantoti, lai aprēķinātu kapitāla atdeves likmi, ir pieļāvis būtiskas procesuālas un materiāli tiesiskas kļūdas, kuru rezultātā kapitāla atdeves likme, kas tiek piemērota pieteicējai, ir noteikta nepamatoti zema, kas rada ievērojamu pieteicējas īpašuma tiesību aizskārumu. Regulatora noteiktā kapitāla atdeves likme pēc būtības ir sabiedrisko pakalpojumu komersanta īpašuma tiesību ierobežojums, kas nosaka komersanta peļņas pieļaujamo apmēru. Regulatora izdotie un piemērotie normatīvie akti vairs nenodrošina to līdzsvaru, kādam ir jāpastāv sabiedrisko pakalpojumu jomā pie brīviem tirgus apstākļiem.

[4.2] Piemērojot Metodikas un Metodikas Grozījumu regulējumu, regulators ir veicis patvaļīgu normatīvajā aktā noteikto kritēriju piemērošanu, būtiski paplašinot un nepamatoti nosakot šo kritēriju saturu.

[4.3] Regulators nav pareizi un pamatoti aprēķinājis pašu kapitāla atdeves likmes formulā ietvertās sastāvdaļas.

Regulators nav identificējis faktus, kuri ir nepieciešami Lēmuma pieņemšanai, un no tiem izrietošos objektīvos un racionālos juridiskos apsvērumus, līdz ar to pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 9.pantā konkretizēto patvaļas aizlieguma principu.

[4.4] Regulators nav veicis pienācīgu lietderības apsvērumu izvērtēšanu, nav pamatojis savus secinājumus par vidējās svērtās kapitāla atdeves likmes aprēķina komponentēm.

Ņemot vērā minēto, regulators ir pārkāpis tiesību normās tam uzlikto pienākumu pamatot administratīvo aktu. Minētais ir īpaši būtisks pārkāpums.

[4.5] Metodikas Grozījumi, uz kuru pamata izdots Lēmums, neatbilst Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 105.pantam un ir pretrunā arī Satversmes 91.pantā nostiprinātajam vienlīdzības principam, pārkāpj Konkurences likuma 14.¹ panta regulējumu, kā arī neatbilst labas pārvaldības principam, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principiem.

Regulators ir pārkāpis tam likumdevēja deleģētās tiesības, kā rezultātā tā rīcība ir uzskatāma par *ultra vires*.

[5] Pieteicēja AS “Conexus Baltic Grid” vērsās tiesā ar pieteikumu par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā un tā precizējumos norādīti turpmāk minētie argumenti.

[5.1] Lēmums nav pienācīgi pamatots, kā arī pieteicēja pirms Lēmuma pieņemšanas nav pienācīgi uzklusīta, pieteicējas sniegtie argumenti un apsvērumi nav izvērtēti, tādējādi pieteicējai nav nodrošināta līdzdalība jaunās kapitāla atdeves likmes noteikšanā.

Līdz ar to regulators Lēmuma pieņemšanas procesā ir pieļāvis būtiskus procesuālos pārkāpumus.

[5.2] Ar Lēmumu noteiktā jaunā kapitāla atdeves likme 2,65 % pārvades un dabasgāzes pārvades un uzglabāšanas pakalpojuma tarifiem ir procesuāli netaisnīga.

Kapitāla atdeves likme ir noteikta, balstoties nepārbaudītos, kļūdainos apsvērumos par pieteicējas komercdarbību un tās rādītājiem, pārkāpjot tostarp arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 13.jūlija Regulas Nr.715/2009 par nosacījumiem attiecībā uz piekļuvi dabasgāzes pārvades tīkliem un par Regulas Nr.1775/2005 atcelšanu (turpmāk – Regula) prasības, kā arī pārmērīgi ierobežo pieteicējas tiesības uz īpašumu. Tādējādi ar Lēmumu ir būtiski aizskartas pieteicējas intereses uz pienācīgi rentablu tarifu noteikšanu.

Jaunās kapitāla atdeves likmes salīdzinošajā novērtēšanā nav izmantoti dati par dabasgāzes uzglabāšanu; regulators patvaļīgi izraudzījies vērtības salīdzinošajam novērtējumam un patvaļīgi samazina pašu kapitāla atdeves likmi.

Tāpat regulators patvaļīgi izraudzījusies periodu, par kuru aprēķināta valsts riska piemaksa. Jaunās kapitāla atdeves likmes aprēķina trūkumi ir būtiski un neļauj pieteicējai saprast kā iestāde pie konkrētā lēmuma nonākusi. Pamatojuma trūkums ierobežo pieteicējas iespējas pietiekami efektīvi īstenot tiesības uz aizstāvību.

[5.3] Regulators, pieņemot Lēmumu, neveicina konkurenci un attīstību, pretēji likumdevēja nospraustajam regulēšanas mērķim.

Kļūdainas metodoloģijas izvēles rezultātā pieteicējas peļņa, jau sākot no nākamā perioda, kuram nosakāmi uzglabāšanas pakalpojumu tarifi, būtiski samazināsies pieteicējas pārvaldītās Inčukalna pazemes gāzes krātuves ciklā. Šāds peļņas samazinājums ir pretējs Eiropas Savienības tiesību aktos noteiktajam un liedz pieteicējas tiesības uz atbilstošu peļņu.

No Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 13.jūlija Direktīvas 2009/73/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/55/EK atcelšanu (turpmāk – Direktīva) izriet pienākums attiecīgajām dalībvalstu regulatīvajām iestādēm veicināt tostarp dabasgāzes tirgus attīstību un funkcionēšanu, nodrošinot investoriem pietiekamus stimulus veikt nepieciešamos ieguldījumus infrastruktūrā. Arī Regulas noteikumi uzliek

pienākumu regulatoram ņemt vērā attiecīgo peļņu no veiktajiem ieguldījumiem tarifu noteikšanā.

Regulatora noteiktā jaunā kapitāla atdeves likme pārlietu negatīvi ietekmē pieteicējas pienākumu plānveidīgi attīstīt savu darbību un piedalīties koordinētas un efektīvas energoapgādes plānošanā, nodrošināšanā un attīstīšanā. Savukārt dalībvalstu pienākums veicināt investīcijas dabasgāzes tirgū atbilst kopējai Eiropas Savienības nostājai.

Arī atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai tarifu noteikšanā dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt atdevi no veiktajiem ieguldījumiem.

[6] Tādējādi lietā ir strīds par to, vai Lēmums, ar kuru noteiktā kapitāla atdeves likme, ir pamatots un tiesisks. Pieteicējas uzskata, ka Lēmumā noteiktā kapitāla atdeves likme ir nepamatoti zema, kas liedz pieteicējam gūt atbilstošu jeb pienācīgu peļņu no to sniegtajiem pakalpojumiem.

II

Atbilstošās valsts tiesību un Eiropas Savienības tiesību normas

[7] Eiropas Savienības tiesību normas:

[7.1] Regulas tiesību normas:

Preambulas 7.apsvēruma

Jāprecizē kritēriji, pēc kuriem nosaka tarifus piekļuvei tīkliem, lai nodrošinātu, ka tie pilnībā atbilst nediskriminācijas principam un tāda iekšējā tirgus vajadzībām, kurš sekmīgi darbojas, un tie pilnībā ņem vērā vajadzību pēc sistēmas viengabalainības un atspoguļo faktiskās izmaksas, ciktāl šīs izmaksas atbilst efektīva un strukturāli salīdzināma tīkla operatora izmaksām un ir pārredzamas, tajā pašā laikā ietverot *pienācīgu peļņu* no ieguldījumiem un vajadzības gadījumā ņemot vērā tarifu salīdzinošo novērtēšanu, ko veic regulatīvās iestādes.

Preambulas 8.apsvēruma

Aprēķinot tarifus piekļuvei tīkliem, ir svarīgi ņemt vērā faktiskās izmaksas, ciktāl šīs izmaksas atbilst efektīva un strukturāli salīdzināma tīkla operatora izmaksām un ir pārredzamas, kā arī vajadzību gūt *attiecīgu peļņu* no ieguldījumiem un stimulēt jaunas infrastruktūras celtniecību, tostarp īpašu regulatīvo režīmu jaunām investīcijām, kā noteikts Direktīvā 2009/73/EK. Šajā ziņā un jo īpaši, ja pastāv efektīva gāzesvadu savstarpēja konkurence, visnotaļ atbalstāma būs tarifu salīdzinoša novērtēšana, ko veic regulatīvās iestādes.

Regulas 1.panta pirmā daļa paredz, ka tās mērķis ir paredzēt nediskriminējošus noteikumus par nosacījumiem piekļuvei dabasgāzes pārvades sistēmām, ņemot vērā valstu un reģionālo tirgu īpašās iezīmes, lai nodrošinātu dabasgāzes iekšējā tirgus pareizu darbību ((a) apakšpunkts); redzēt nediskriminējošus noteikumus par piekļuves nosacījumiem sašķidrinātās dabasgāzes iekārtām un uzglabāšanas objektiem, ņemot vērā valstu un reģionālo tirgu īpašās iezīmes ((b) apakšpunkts).

Regulas 1.panta otrā daļa paredz, ka šā panta pirmajā daļā minētie mērķi ietver saskaņotu tīkla, bet ne uzglabāšanas objektu, piekļuves tarifu principu vai to aprēķināšanas metožu noteikšanu, trešo personu piekļuves pakalpojumu izveidi, saskaņotu principu noteikšanu jaudas sadalei un pārslodzes vadībai, pārredzamības prasību, balansēšanas noteikumu un balansēšanas maksu noteikšanu, kā arī jaudas tirdzniecības veicināšanu.

Regulas 1.panta trešā daļa paredz, ka šo regulu, izņemot 19.panta 4.punktu, piemēro vienīgi uzglabāšanas objektiem, uz kuriem attiecas Direktīvas 33.panta 3.vai 4.punkts.

Regulas 13.panta 1.punkts noteic, ka tarifi vai to aprēķināšanas metodes, ko piemēro pārvades sistēmu operatori un ko apstiprinājušas regulatīvās iestādes saskaņā ar Direktīvas 2009/73/EK 41.panta 6.punktu, kā arī tarifi, kas publicēti saskaņā ar minētās direktīvas 32.panta 1.punktu, ir pārredzami, ņem vērā vajadzību pēc sistēmas viengabalainības un tās uzlabošanas un atspoguļo faktiskās izmaksas, ciktāl šīs izmaksas atbilst efektīva un strukturāli salīdzināma tīkla operatora izmaksām un ir pārredzamas, vienlaikus ietverot *attiecīgu peļņu* no ieguldījumiem un vajadzības gadījumā ņemot vērā tarifu salīdzinošo novērtēšanu, ko izstrādājušas regulatīvās iestādes. Tarifus vai to aprēķināšanas metodes piemēro bez diskriminācijas.

[7.2] Direktīvas tiesību normas:

40.panta (f) apakšpunkts

Pildot šajā direktīvā noteiktos regulatīvos uzdevumus, regulatīvā iestāde veic visus piemērotos pasākumus, lai 41. pantā izklāstīto pienākumu un pilnvaru robežās ciešā sadarbībā ar citām atbilstīgām valsts iestādēm, tostarp konkurences iestādēm, un neskarot to kompetenci, sekmētu šādu mērķu sasniegšanu:

nodrošināt īstermiņā un ilgtermiņā atbilstošu stimulu tīkla operatoriem un tīkla lietotājiem palielināt tīkla efektivitāti un sekmēt tirgus integrāciju.

41.panta 8.punkts

Nosakot vai apstiprinot tarifus vai metodiku un balansēšanas pakalpojumus, regulatīvās iestādes nodrošina pārvades un sadales sistēmu operatoriem atbilstīgu stimulu īstermiņā un ilgtermiņā palielināt efektivitāti, sekmēt tirgus integrāciju un piegādes drošumu un atbalstīt attiecīgus pētniecības pasākumus.

[8] Nacionālās tiesību normas:

[8.1] Likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" tiesību normas:

9.panta pirmās daļas 1.punkts

Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas iestāde (regulators) aizstāv lietotāju intereses un veicina sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju attīstību.

9.panta otrā daļa

Regulators savas kompetences ietvaros patstāvīgi pieņem lēmumus un izdod administratīvos aktus, kas ir saistoši konkrētiem sabiedrisko pakalpojumu sniedzējiem un lietotājiem.

20.panta pirmā daļa

Tarifi nosakāmi tādā apmērā, lai lietotāju izdarītie tarifu maksājumi segtu ekonomiski pamatotas sabiedrisko pakalpojumu izmaksas un nodrošinātu sabiedrisko pakalpojumu rentabilitāti, ja nozares speciālie normatīvie akti neparedz citus tarifu noteikšanas principus. Ja mainās tarifu ietekmējošie faktori, piemēram, rentabilitāte, regulators var ierosināt tarifu pārskatīšanu un pieprasīt, lai sabiedrisko pakalpojumu sniedzējs noteiktā termiņā iesniedz tarifu projektu kopā ar tarifu veidojošo izmaksu pamatojumu.

20.panta otrā daļa

Saskaņā ar likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" informatīvo atsauci uz Eiropas Savienības direktīvām likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet tostarp no Direktīvas.

[8.2] Likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 9.panta pirmās daļas 2.punkts paredz, ka regulators nosaka tarifu vai tarifu augšējās robežas aprēķināšanas un noteikšanas metodiku, kā arī tarifu vai tarifu augšējās robežas piemērošanas kārtību, ja nozares speciālie likumi neparedz citus tarifu noteikšanas principus.

Enerģētikas likuma 85.panta pirmā daļa noteic, ka regulators savas kompetences ietvaros izdod energoapgādi regulējošus normatīvos aktus, tostarp tādus, kas nepieciešami Eiropas Savienības tiesību aktu piemērošanai. Regulators sniedz skaidrojumu par savas kompetences ietvaros izdotajiem energoapgādi regulējošiem normatīvajiem aktiem.

Lēmums izdots, pamatojoties uz Metodiku.

Metodika pieņemta, pamatojoties uz regulatora padomes 2018.gada 13.augusta lēmumu Nr.1/23 (prot.Nr. 33, 8.p.), ar kuru tika noteikta kārtību, kādā aprēķina un piemēro kapitāla atdeves likmi regulējamo pakalpojumu, tostarp dabasgāzes sadales sistēmas pakalpojumu tarifu projekta izstrādāšanai.

Atbilstoši Senāta Administratīvo lietu departamenta atzītajam, Metodika ir normatīvais akts, kuru regulators ir pilnvarots izdot uz Enerģētika likuma 85.panta pirmās daļas un likuma "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 9.panta pirmās daļas 2.punkta pamata (*Senāta Administratīvo lietu departamenta 2020.gada 3.novembra lēmuma lietā Nr.SKA-1500/2020, ECLI:LV:AT:2020:1103.SKA150020.4.L, 7. un 8.punks*).

2019.gada 22.augustā regulatora padome pieņēma Metodikas grozījumus (lēmums Nr.1/12 "Grozījumi Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas 2018. gada 13. augusta lēmumā Nr. 1/23 "Kapitāla atdeves likmes aprēķināšanas metodika"").

Metodikas Grozījumu 4.punkts nosaka kapitāla atdeves likmes diferencēšanu nominālā un reāla izteiksmē, kā arī norāda to aprēķināšanas formulas un tajās iekļautos elementus. Metodikas Grozījumu 6.punkts nosaka pašu kapitāla beta koeficienta aprēķina kārtību un tā aprēķināšanas formulā iekļautos elementus. Metodikas Grozījumu 7.punkts nosaka aizņemtā kapitāla atdeves likmes aprēķina kārtību un tās aprēķināšanas formulā iekļautos elementus. Savukārt Metodikas Grozījumu 9.¹ punkts nosaka vidējās svērtās

kapitāla atdeves likmes reālā un nominālā izteiksmē piemērošanas subjektus (diferencēšanu starp subjektiem, kuri piemēro minēto likmi reālā vai nominālā izteiksmē).

III

Iemesli, kuru dēļ iesniedzējtiesai ir šaubas par Eiropas Savienības tiesību piemērošanu un interpretāciju

[9] Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka lietā ir piemērojamas Regulas 13.panta 1.punkts kopsakarā ar tās preambulas 7. un 8.apsvērumu, kā arī Direktīvas 40.panta (f) apakšpunkts un 41.panta 8.punkts. Lai arī normas paredz pienākumu dalībvalstīm nodrošināt pienācīgu peļņu veiktajiem ieguldījumiem, šo normu saturs nav skaidrs. Līdz ar to tas liedz administratīvajai tiesai izlemt lietu pēc būtības.

[9.1] Izpildot Direktīvā noteikto, Latvijas Republikai bija tiesisks pienākums atvērt dabasgāzes tirgu un nodalīt no AS “Latvijas Gāze”, kas ir dabasgāzes tirgotājs, dabasgāzes pārvades un uzglabāšanas funkcijas, izveidot atsevišķu sabiedrību. Viens no Direktīvas mērķiem ir nodrošināt pietiekamus ieguldījumus sistēmas attīstībā. Tādēļ Direktīvas preambulas 35.apsvēruma un 40.panta (f) apakšpunkts nosaka pienākumu attiecīgajām dalībvalstu regulatīvajām iestādēm veicināt dabasgāzes tirgus attīstību un funkcionēšanu, nodrošinot investoriem pietiekamus stimulus veikt nepieciešamos ieguldījumus.

Savukārt, Regulas 13.panta 1.punkts uzdod regulatoram noteikt tāda apmēra tarifu par piekļuvi pārvades tīklam, kas paredz attiecīgu peļņu no ieguldījumiem. Tarifam jāveicina efektīvu gāzes tirdzniecību un konkurenci un jānodrošina stimuli ieguldījumiem un pārvades tīklu savstarpējai izmantojamībai. Proti, tarifs ir viens no regulatora instrumentiem ieguldījumu veicināšanai arī pēc tam, kad vertikāli integrēts dabasgāzes nozares uzņēmums ir sadalīts sīkākās daļās.

Direktīvas 41.panta 1.punkta (n) apakšpunktā regulatoram noteikts pienākums pārraudzīt un pārskatīt nosacījumus par piekļuvi glabātuvēm, saspiestās gāzes uzglabāšanai sistēmā un citiem palīgpakalpojumiem, kā paredzēts 33.pantā. Enerģētikas likuma 44.panta astotā daļa nosaka, ka piekļuve Inčukalna pazemes gāzes krātuvei tiek organizēta regulētas procedūras veidā saskaņā ar šā likuma 15. panta 1.¹ daļas kārtībā noteiktiem tarifiem. Tas nozīmē, ka likumdevēja ieskatā piekļuve Inčukalna pazemes gāzes krātuvei ir tehniski un ekonomiski pamatota, kas vienlaikus nozīmē arī Regulatora pārraudzītu tarifu pārskatīšanu.

Konkrētajā gadījumā Regulas un Direktīvas normas ir piemērojamas lietā, kad dalībvalsts regulatīvā iestāde atbilstoši tai piešķirtajai kompetencei nosaka tarifus vai to aprēķina metodiku, ieskaitot kapitāla atdeves likmi. Lai arī no Regulas un Direktīvas normām izriet, ka dalībvalstīm jāietver pienācīga peļņa no ieguldījumiem, nosakot maksu par piekļuvi dabasgāzes pārvades sistēmām

jeb to tarifus, šajās normās nav atklāts jēdziena “pienācīga peļņa no ieguldījumiem” saturs.

Tiesa konstatē, ka, lai arī no Regulas un Direktīvas normām izriet, ka dalībvalstīm jāietver pienācīga peļņa no ieguldījumiem, nosakot maksu dabasgāzes pārvades piekļuves sistēmām, šajās normās nav atklāts jēdziena “attiecīgā peļņa no ieguldījumiem” saturs. Tātad normatīvi nav definēti kritēriji, kādiem jāatbilst regulatoru noteiktajai peļņai, lai tā tiktu uzskatīta par “attiecīgu” un “pienācīgu”. Līdz ar to arī tiesai nav pieejamas skaidras vadlīnijas, tai vērtējot peļņas (kapitāla atdeves likmes) noteikšanas metodoloģijas atbilstību Eiropas Savienības tiesību normām.

Jēdzienu “pienācīga peļņa no ieguldījumiem” līdz šim nav skaidrojusi arī Eiropas Savienības Tiesa. Izvērtējot Eiropas Savienības Tiesas judikatūru saistībā ar Direktīvas un Regulas interpretēšanu, apgabaltiesa konstatē, ka Tiesa vairākās lietās ir interpretējusi Direktīvas 41.pantu (sk., *piemēram, Eiropas Savienības Tiesas 2015.gada 19.marta spriedums lietā C-510/13, ECLI:EU:C:2015:189, 2019.gada 19.decembra spriedums lietā C-236/18, ECLI:EU:C:2019:1120, 2020.gada 30.aprīļa spriedums lietā C-5/19, ECLI:EU:C:2020:343, 2020.gada 16.jūlija spriedums lietā C-771/18, ECLI:EU:C:2020:584, 2020.gada 3.decembra spriedums lietā C-767/19, ECLI:EU:C:2020:984, 2021.gada 2.septembra spriedums lietā C-718/8, ECLI:EU:C:2021:662, 2022.gada 24.februāra spriedums lietā C-290/20, ECLI:EU:C:2022:119, 2022.gada 16.marta spriedums apvienotajā lietā T-684/19 un T-704/19, ECLI:EU:T:2022:138, 2022.gada 12.jūlija spriedums lietā C-348/20, ECLI:EU:C:2022:548*).

Vienlaikus konstatējams, ka nevienā no izskatītajām lietām Eiropas Savienības Tiesa nav sniegusi interpretāciju tieši par Direktīvas 41.panta 8.punktu apstākļos, kas būtu pielīdzināmi izskatāmās administratīvās lietas tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem.

Eiropas Savienības Tiesa ir norādījusi uz dalībvalstu pienākumu ņemt vērā veiktos vai veicamos ieguldījumus, nosakot maksu par piekļuvi dabasgāzes pārvades vai uzglabāšanas sistēmai (*Eiropas Savienības Tiesas 2020.gada 16.jūlija spriedums lietā Nr.C-771/18 Komisija/Ungārija, ECLI:EU:C:2020:584*). Tomēr Eiropas Savienības Tiesa neskaidro to, kā tas ir jānodrošina, vai to, kā tie ir jāņem vērā tarifu noteikšanas procesā.

Tā kā Direktīvas normu saturs nav pietiekami skaidrs, tiesa atzīst, ka tai ir pamats vērsties ar prejudiciālo jautājumu Eiropas Savienības Tiesā.

[9.2] No likuma “Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem” 1.panta (noteic: šā likuma mērķis ir nodrošināt iespēju saņemt nepārtrauktus, drošus un kvalitatīvus sabiedriskos pakalpojumus, kuru tarifi (cenas) atbilst ekonomiski pamatotām izmaksām, kā arī veicināt attīstību un ekonomiski pamatotu konkurenci regulējamās nozarēs, nosakot sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas kārtību un tiesiskās attiecības sabiedrisko pakalpojumu sniegšanā) un 20.panta pirmās daļas (noteic: tarifi nosakāmi tādā apmērā, lai lietotāju izdarītie tarifu maksājumi segtu ekonomiski pamatotas sabiedrisko pakalpojumu izmaksas un

nodrošinātu sabiedrisko pakalpojumu rentabilitāti, ja nozares speciālie normatīvie akti neparedz citus tarifu noteikšanas principus. Ja mainās tarifu ietekmējošie faktori, piemēram, rentabilitāte, regulators var ierosināt tarifu pārskatīšanu un pieprasīt, lai sabiedrisko pakalpojumu sniedzējs noteiktā termiņā iesniedz tarifu projektu kopā ar tarifus veidojošo izmaksu pamatojumu) apgabaltiesa secina, ka likumdevējs, transponējot Direktīvas 41.panta regulējumu, nav tiešā veidā pārņēmis Direktīvas 41.panta regulējumu. Likums “Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem” paredz atšķirīgu regulējumu, neietverot tādu regulējumu, kas atbilstu Direktīvas 40.panta (noteic regulatīvās iestādes vispārējos mērķus) un 41.panta (noteic regulatīvās iestādes pienākumus un pilnvaras) regulējumam.

Tiesvedības gaitā regulators ir norādījis to, ka tā uzdevums atbilstoši likuma “Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem” 20.panta pirmajai daļai ir nodrošināt vien to, ka tarifi sedz ekonomiski pamatotas sabiedrisko pakalpojumu izmaksas (ļaujot ar saturu piepildīt šo jēdzienu brīvi pēc regulatora ieskatiem) un rentabilitāti vispār, pēc būtības nesaistot šos jēdzienus ar Direktīvas 41.panta 8.punktā definētajiem mērķiem, proti, nodrošināt atbilstīgu stimulu īstermiņā un ilgtermiņā palielināt efektivitāti, sekmēt tirgus integrāciju un piegādes drošumu un atbalstīt attiecīgus pētniecības pasākumus.

Izvērtējot to, vai likuma “Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem” 20.panta pirmajā daļā noteikto mērķu sasniegšana atbilst Direktīvas 8.punktā noteiktajiem mērķiem, apgabaltiesa secina, ka Direktīvas mērķi ir plašāki un likuma “Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem” 20.panta pirmā daļa, uz kuras pamata regulators ir izdevis lietā piemērojamos normatīvos aktus, iespējams neaptver visus Eiropas Savienības tiesībās noteiktos mērķus, kas saistīti ar regulējamo sabiedrisko pakalpojumu sniedzēja tiesībām uz atbilstīgu stimulu īstermiņā un ilgtermiņā.

Tādējādi pastāv pamats vērsties Eiropas Savienības Tiesā saistībā ar jautājumu par pienācīgo Direktīvas normu transponēšanu Latvijas nacionālajās tiesībās.

[9.3] Regulas 1.panta pirmā daļa noteic, ka šīs regulas mērķis ir:

paredzēt nediskriminējošus noteikumus par nosacījumiem piekļuvei dabasgāzes pārvades sistēmām, ņemot vērā valstu un reģionālo tirgu īpašās iezīmes, lai nodrošinātu dabasgāzes iekšējā tirgus pareizu darbību;

paredzēt nediskriminējošus noteikumus par piekļuves nosacījumiem SDG iekārtām un uzglabāšanas objektiem, ņemot vērā valstu un reģionālo tirgu īpašās iezīmes;

veicināt labi funkcionējoša un pārredzama vairumtirdzniecības tirgus izveidi, kuram ir raksturīga augsta gāzes piegādes drošuma pakāpe, un paredzēt mehānismus, lai saskaņotu tīkla piekļuves noteikumus gāzes pārrobežu tirdzniecībai.

Regulas 1.panta otrā daļa paredz, ka šā panta pirmajā daļā minētie mērķi ietver saskaņotu tīkla, bet ne uzglabāšanas objektu, piekļuves tarifu principu vai to aprēķināšanas metožu noteikšanu, trešo personu piekļuves pakalpojumu

izveidi, saskaņotu principu noteikšanu jaudas sadalei un pārslodzes vadībai, pārredzamības prasību, balansēšanas noteikumu un balansēšanas maksu noteikšanu, kā arī jaudas tirdzniecības veicināšanu.

No Regulas 1.panta pirmās daļas (a) apakšpunkta un otrās daļas apgabaltiesa secina, ka Regula ir attiecināma uz dabasgāzes pārvades sistēmas piekļuves tarifu principu vai to aprēķināšanas metožu noteikšanu, neietverot uzglabāšanas objektu piekļuves tarifu principu vai to aprēķināšanas metožu noteikšanu.

Atbilstoši Regulas 1.panta trešajai daļai šo regulu, izņemot 19.panta 4.punktu, piemēro vienīgi uzglabāšanas objektiem, uz kuriem attiecas Direktīvas 33.panta 3. vai 4.punkts.

Direktīvas 33.panta 1.punkta pirmā daļa paredz: lai nodrošinātu piekļuvi uzglabāšanas objektiem un saspiestas gāzes uzglabāšanai sistēmā, ja tas ir tehniski un/vai ekonomiski vajadzīgs, lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi sistēmai lietotāju apgādes vajadzībām, kā arī lai organizētu piekļuvi palīgpakalpojumiem, dalībvalstis var izvēlēties vienu vai abas no 3. un 4. punktā minētajām procedūrām. Procedūras darbojas saskaņā ar objektīviem, pārredzamiem un nediskriminējošiem kritērijiem.

Direktīvas 33.panta 1.punkta otrā daļa noteic, ka regulatīvās iestādes, ja dalībvalstis tā nosaka, vai dalībvalstis nosaka un publicē kritērijus, saskaņā ar kuriem var noteikt, kādu piekļuves režīmu izmantot attiecībā uz uzglabāšanas objektiem un saspiestas gāzes glabātuvēm. Tās dara publiski pieejamu – vai uzglabāšanas un pārvades sistēmu operatoriem uzliek pienākumu darīt publiski pieejamu – informāciju par to, kuri uzglabāšanas objekti vai to daļas un kāda saspiestas gāzes uzglabāšana sistēmā ir piedāvāta saskaņā ar 3. un 4. punktā minētajām procedūrām. Savukārt saskaņā ar Direktīvas 33.panta 1.punkta trešo daļu šā punkta otrās daļas otrajā teikumā paredzētais pienākums neierobežo dalībvalstīm šā punkta pirmajā daļā piešķirtās izvēles tiesības.

Direktīvas 33.panta 3.punkta pirmā daļa paredz, ka, ja par piekļuvi notiek pārrunas, dalībvalstis vai, ja dalībvalstis tā nosaka, regulatīvās iestādes veic vajadzīgos pasākumus, lai dabasgāzes uzņēmumi un tiesīgie lietotāji tajā teritorijā, uz ko attiecas starpsavienota sistēma, vai ārpus tās, var vienoties par piekļuvi uzglabāšanas objektiem un saspiestas gāzes uzglabāšanai sistēmā, ja tas ir tehniski un/vai ekonomiski vajadzīgs, lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi sistēmai, kā arī organizētu piekļuvi citiem palīgpakalpojumiem. Pušu pienākums ir labticīgi vienoties par piekļuvi uzglabāšanai un saspiestas gāzes uzglabāšanai sistēmā, un citiem palīgpakalpojumiem.

Atbilstoši Direktīvas 33.panta 3.punkta otrajai daļai par līgumiem, kas attiecas uz piekļuvi uzglabāšanai un saspiestas gāzes uzglabāšanai sistēmā, un citiem palīgpakalpojumiem, vienojas ar attiecīgo uzglabāšanas sistēmas operatoru vai dabasgāzes uzņēmumiem. Regulatīvās iestādes, ja dalībvalstis tā nosaka, vai dalībvalstis prasa, lai uzglabāšanas sistēmas operatori un dabasgāzes uzņēmumi – līdz 2005. gada 1.janvārim un pēc tam reizi gadā – publicē nozares galvenos nosacījumus par glabātuvju un saspiestas gāzes uzglabāšanas sistēmas pakalpojumu, un citu palīgpakalpojumu izmantošanu. Direktīvas 33.panta 3.punkta trešā daļa noteic, ka, izstrādājot šā punkta otrajā daļā minētos

nosacījumus, uzglabāšanas sistēmas operatori un dabasgāzes uzņēmumi apspriežas ar sistēmas lietotājiem.

Savukārt Direktīvas 33.panta 4.punkts noteic, ka, ja piekļuvi regulē, regulatīvās iestādes, ja dalībvalstis tā nosaka, vai dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai dabasgāzes uzņēmumiem un tiesīgiem lietotājiem teritorijā, uz ko attiecas starpsavienota sistēma, vai ārpus tās, ir tiesības uz piekļuvi uzglabāšanai, saspiestas gāzes uzglabāšanai sistēmā un citiem palīgpakalpojumiem, pamatojoties uz publicētiem tarifiem un/vai citiem uzglabāšanas un saspiestas gāzes uzglabāšanas sistēmā noteikumiem un nosacījumiem, ja tas ir tehniski un/vai ekonomiski vajadzīgs, lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi sistēmai, kā arī lai izveidotu piekļuvi citiem palīgpakalpojumiem. Regulatīvās iestādes, ja dalībvalstis tā nosaka, vai dalībvalstis šādu tarifu un to aprēķināšanas metodikas izstrādē apspriežas ar sistēmas lietotājiem. Tiesīgiem lietotājiem var piešķirt piekļuves tiesības, ļaujot viņiem slēgt piegādes līgumus ar konkurējošiem dabasgāzes uzņēmumiem, kas nav sistēmas vai saistītu uzņēmumu īpašnieki un/vai operatori.

Tādējādi no Direktīvas 33.panta 1.punkta izriet, ka minētā panta 3. un 4.punktā noteiktās procedūras attiecībā uz uzglabāšanas pakalpojumiem nav obligātas, bet gan attiecas uz gadījumiem, ja tas ir tehniski un/vai ekonomiski vajadzīgs, lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi sistēmai lietotāju apgādes vajadzībām, kā arī lai organizētu piekļuvi palīgpakalpojumiem.

Ņemot vērā minēto Direktīvas regulējumu un dalībvalstu pienākumus, šķietami, ka Regulas 13.panta 1.punkts, kas paredz nosacījumus tarifiem, ko piemēro pārvades sistēmu operatori un ko apstiprinājušas regulatīvās iestādes saskaņā ar Direktīvas 41.panta 6.punktu, kā arī tarifi, kas publicēti saskaņā ar Direktīvas 32.panta 1.punktu, un līdz ar to arī tajā ietvertais jēdziens “attiecīga peļņa” attiecas vienīgi uz dabasgāzes pārvades sistēmas pakalpojuma tarifiem un neaptver tarifu noteikšanu saistībā ar gāzes uzglabāšanas objektiem.

Tādējādi secināms, ka arī Regulas preambulas 7. un 8.apsvērumā ietvertie kritēriji, kas attiecas uz tarifiem piekļuvei tīkliem, nav attiecināmi uz uzglabāšanas sistēmas pakalpojumiem.

Tiesas ieskatā lietā pastāv pamats vērsties Eiropas Savienības Tiesā ar jautājumu par attiecīgo Direktīvas un Regulas normu interpretāciju.

[10] Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai, Eiropas Savienības Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālo nolēmumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Eiropas Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saiknes ar faktisko situāciju vai pamatlietas priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad EST nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (sk., piemēram, *Eiropas Savienības Tiesas 2015.gada 6.oktobra sprieduma lietā C-354/14, ECLI:EU:C:2015:658, 25.punkts un tajā minētā judikatūra*).

Attiecīgo Regulas un Direktīvas normu interpretācijai ir tieša saikne ar izskatāmās lietas ar tās konkrētiem faktiskiem un tiesiskiem apstākļiem, priekšmetu, un lietas apstākļu kontekstā nepieciešams saņemt skaidrojumu par Eiropas Savienības tiesību saturu. Tādējādi apgabaltiesa atzīst, ka prejudiciāls nolēmums ir nepieciešams, lai izspriestu lietu.

Administratīvā apgabaltiesa nekonstatē izņēmumu gadījumus, kad var neuzdot prejudiciālo jautājumu Eiropas Savienības Tiesai.

Jautājums par Regulas un Direktīvas normu saturu attiecībā uz “attiecīgas” peļņas no ieguldījumiem nodrošināšanu ir svarīgs konkrētas lietas iznākumam.

Analizējot Eiropas Savienības Tiesas praksi par Regulas un Direktīvas normu interpretāciju, secināms, ka šī brīža Eiropas Savienības Tiesas judikatūra nav acīmredzama attiecībā uz to, kas būtu uzskatāms par “pienācīgu jeb attiecīgu peļņa no ieguldījumiem” un kā dalībvalstij tā būtu jānodrošina, lai secinātu, ka tā nerada nekādas saprātīgas šaubas par atbilstošu Eiropas Savienības tiesību normu interpretāciju.

[11] Ievērojot minēto, lai objektīvi noskaidrotu lietas tiesiskos apstākļus un uz to pamata taisītu spriedumu, atzīstams, ka lietā ir nepieciešamība uzdot jautājumu Eiropas Savienības Tiesai par Regulas 13.panta 1.punkta kopsakarā ar tās preambulas 7. un 8.apsvērumu un Direktīvas 40.panta (f) apakšpunkta un 41.panta 8.punkta tiesību normās minēto jēdzienu – sistēmas un tīkla operatora “*attiecīga peļņa*”, “*pienācīgā peļņa*” un “*atbilstošs stimul*” novērtējuma iespējamiem kritērijiem un interpretācijas pareizību konkrētajos lietas apstākļos. Atbildes uz minētajiem jautājumiem nepieciešamas, lai tiesa, izskatot lietu pēc būtības, varētu secināt, vai Lēmums ar tajā noteiktu jauno kapitāla atdeves likmi, kas izdots uz Metodika pamata, un Metodika atbilst no Eiropas Savienības regulējuma izrietošam dalībvalsts pienākumam paredzēt pienācīgu peļņu no ieguldījumiem dabasgāzes pārvades sistēmā.

[12] Rezumējot norādīto, lai noskaidrotu, kā piemērojamas iepriekš minētās Eiropas Savienības tiesību normas izskatāmajā lietā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pastāv tiesisks pamats saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 104.¹ pantu uzdot prejudiciālos jautājumus Eiropas Savienības Tiesai.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 273.panta 5.punktā noteiktajam tiesvedība lietā ir apturama līdz Eiropas Savienības Tiesas prejudiciālā nolēmuma spēkā stāšanās dienai.

Pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 267.pantu, Administratīvā procesa likuma 104.¹ pantu, 273.panta 5.punktu un 275.panta 7.punktu, Administratīvā apgabaltiesa

nolēma

uzdot Eiropas Savienības Tiesai prejudiciālos jautājumus:

1. Vai Direktīvas 2009/73/EK 41.panta 8.punktam pretrunā ir tāds piemērojamo nacionālo tiesību regulējums, kas Regulatoram, aprēķinot tarifus vai metodiku, neparedz pienākumu sniegt pamatojumu tam, kā pārvades un sadales sistēmu operatoriem tiek nodrošināts atbilstīgs stimulš īstermiņā un ilgtermiņā palielināt efektivitāti, sekmēt tirgus integrāciju un piegādes drošumu un atbalstīt attiecīgus pētniecības pasākumus?

2. Vai Direktīvas 2009/73/EK 41.panta 8.punktam atbilst tāda piemērojamo nacionālo tiesību interpretācija, kas paredz atbilstīgu stimulu īstermiņā un ilgtermiņā palielināt efektivitāti, sekmēt tirgus integrāciju un piegādes drošumu un atbalstīt attiecīgus pētniecības pasākumus nodrošināt tādējādi, ka lietotāju tarifu maksājumi sedz tikai ekonomiski pamatotas sabiedrisko pakalpojumu izmaksas un nodrošina rentabilitāti kaut minimālā apmērā?

3. Vai Direktīvas 2009/73/EK 41.panta 8.punktā definētajiem mērķiem atbilst tāds piemērojamo nacionālo tiesību regulējums, kas, nosakot “atbilstīgu stimulu īstermiņā un ilgtermiņā”, kā arī “tirgus integrācijas, piegādes drošuma un pētniecības pasākumu sekmēšanai” paredzēto stimulu, neparedz ņemt vērā finanšu nozarē pieņemtos principus vidējās svērtās kapitāla atdeves likmes noteikšanai, pamatojoties uz salīdzināmiem uzņēmumiem, kas darbojas brīvajā tirgū?

4. Vai regulatīvajai iestādei, interpretējot jēdzienus “pienācīga peļņa no ieguldījumiem” Regulas 13.pantā un “stimuls ieguldījumiem” Direktīvas 2009/73 41.pantā, jāvadās no finanšu nozarē pieņemtā jēdziena vidējā kapitāla atdeves likme (WACC) un tās noteikšanai pieņemtās metodikas?

5. Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai regulatīvā iestāde ir tiesīga atkāpties no vidējās kapitāla atdeves likmes noteikšanas metodikas finanšu nozarē un to koriģēt pēc saviem ieskatiem?

6. Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai regulatīvā iestāde ir tiesīga vidējo kapitāla atdeves likmi koriģēt tādējādi, ka tās aprēķinā tiek ņemta vērā izmēra prēmija, kas balstīta uz aizņemšanās izmaksām citos uzņēmumos dalībvalsts ekonomikā?

7. Ja atbilde uz 4.jautājumu ir apstiprinoša, vai regulatīvā iestāde ir tiesīga vidējo kapitāla atdeves likmi koriģēt tādējādi, ka tai nav jākompensē dabasgāzes pārvades vai uzglabāšanas operatoram inflācija, kas pieaugusi iepriekšējā tarifa periodā?

8. Ja atbilde uz 5.jautājumu ir apstiprinoša, kā arī situācijā, ja sistēmas operators nepiekrīt regulatīvās iestādes piedāvātajam vidējās kapitāla atdeves likmes apmēram vai tās pamatojošiem elementiem, vai regulatīvajai iestādei, nosakot vidējo kapitāla atdeves likmi WACC likmi, būtu pienākums iesaistīt neatkarīgu trešo pusi atbilstoša likmes apmēra izvērtēšanā?

9. Vai tāda tarifu noteikšanas kārtība, kurā vidējo kapitāla atdeves likmi nosaka regulatīvā iestāde un kurā dabasgāzes pārvades vai uzglabāšanas

operatoram nav tiesību šo aprēķinu koriģēt, balstoties uz sistēmas operatora uzņēmuma individuāliem rādītājiem, ir pretrunā Direktīvas 2009/73/EK 41.panta 8.punktā definētajiem mērķiem?

10.Vai Regulas 1.panta (b) apakšpunkts kopsakarā ar šī panta otro daļu ir interpretējams tādējādi, ka Regulas preambulas 7. un 8.apsvērums un 13.panta 1.punkts ir piemērojami dabasgāzes uzglabāšanas objektiem un tarifiem ko nosaka regulatīvā iestāde, ja piekļuve sašķidrinātas dabas gāzes uzglabāšanas objektiem tiek regulēta?

Apturēt tiesvedību lietā, līdz stājas spēkā Eiropas Savienības Tiesas nolēmums.

Lēmums nav pārsūdzams un stājas spēkā ar tā pieņemšanas brīdi.

Tiesnese referente	Signature not validated Digitally signed by KARINA KRASIŅA Date: 2024.01.03 17:00:14 EET	K.Krastiņa
Tiesneši	Signature not validated Digitally signed by ANA MIHAILOVA Date: 2024.01.03 19:53:15 EET	U.Mihailova
	Signature not validated Digitally signed by OJĀRS PRIEDĪTIS Date: 2024.01.03 11:03:10 EET	O.Priedītis

Dokuments parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.